

תוספת מס' 1

על העיתון הרשמי גליון מיוחד מס' 1492 מיום 14 במאי, 1946.

פקודת מועצה בריטית,

מס' 32 לש' 1946.

פקודה הבאה למנוע ספק בדבר כינונה, זכויותיה, כוחותיה, חיוביה והתחייבויותיה של המועצה הבריטית בפלשתינה (א"י).

חוק יחוק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

שם קצר וכו'.

1.—(1) הפקודה הזאת תיקרא פקודת המועצה הבריטית, 1946.

(2) הפקודה הזאת יהיו רואים אותה כאילו נכנסה לתקפה ביום 7 באוקטובר, 1946, ומכל הבחינות תבאנה אותן התוצאות כאילו נכנסה לתקפה כך.

פירוש.

2. בפקודה הזאת —

„כתב־הזכויות (צ'ארטר)“ כובנו כתב־הזכויות המלכותי מיום 7 באוקטובר, 1946, המאגד את המועצה הבריטית, כפי ששונה או תוקן מוזמן לזמן, וכל הוספות שנתוספו עליו מוזמן לזמן;

„מועצה בריטית“ מובנה ההתאחדות מרצון שנאגדה בשם זה לפי כתב־הזכויות.

חלוטו של כתב־
הזכויות בפלשתינה
(א"י).

3. לשם כניעת ספק מצהירים בזה כי לכתב־הזכויות יהיה נודע בפלשתינה (א"י) אותן תוקף החוק, שנודע לו בממלכה המאוחדת ויחול על ענייני המועצה הבריטית בפלשתינה (א"י), כאילו היו עניינים של המועצה הבריטית בממלכה המאוחדת; ולפיכך — בלי לפגוע בכללותן של הקביעות הקודמות של הכעף הזה — תהיה המועצה הבריטית גוף מאגד בפלשתינה (א"י) כמו שהוא בממלכה המאוחדת ויהיו לה בפלשתינה (א"י) אותם הזכויות והכוחות ותהיה כפופה בפלשתינה (א"י) לאותם החיובים וההתחייבויות כמו בממלכה המאוחדת: בתנאי שהמועצה הבריטית לא תהיה כפופה לצמצומים כל־שהם בדבר כלל ערכן השנתי של הקרקעות, האחרות הנחלות שתהיה עשוייה להחזיק בהן בפלשתינה (א"י).

א. ג. קאנינגהם
נציב עליון.

8 במאי, 1946.

פקודת דיג (תיקון).

מס' 33 לש' 1946.

פְּלֻדָה הבאה לתקן את פקודת הדיג, 1937.

חוק יחוק בידי הנציב העליון לפלשתינה (א"י), בעצתו של הוועד היועץ שלה, לאמור:—

שם קצר.

מס' 6 לש' 1937.

תיקון סעיף 2 של
הפקודה העיקרית.

1. הפקודה הזאת תיקרא פקודת הדיג (תיקון), 1946, ותהיה נקראת כאחת עם פקודת הדיג, 1937, הקרייה להלן „הפקודה העיקרית“.

2. סעיף 2 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה בהכנסת התגדרה הבאה להגדרה ראשונה באותו סעיף:—

„שלל דגים“ כולל דגים שנודגו או הושמדו כיתוך הפרת סעיף 5,

תיקון סעיף 6 של
הפקודה העיקרית.

3. סעיף 6 של הפקודה העיקרית מתוקן בזה:—

(i) בהחלפת פסקה (ג) של אותו סעיף בפסקה הבאה:—

„(ג) לאסור בלי פקודת-מאסר אדם כל-שהוא, שיש לו סיבה לחשוד בו שהוא עבר או עובר עבירה על הפקודה הזאת או על כללים כל-שהם שהותקנו לפיה: בתנאי שאם בוצע המאסר בידי אדם שאינו שוטר, יימסר האדם שנאסר בהקדם האפשרי המסתבר למשמרו של שוטר בתחנת משטרה;”

(ii) בהחלפת פסקה (ה) של אותו סעיף בפסקה הבאה:—

„(ה) לתפוס או לשים יד על כל סירה או מכשירים, שיש לו סיבה לחשוד בהם כי שימשו בעבירת עבירה על הפקודה הזאת או על כללים כל-שהם שהותקנו לפיה; והוא רשאי לתפוס שלל-דגים כל-שהוא, שלגבי כולו או חלק כל-שהוא ממנו יש לו טעם לחשוד בו כי נתקבל כהוצאה מעבירת עבירה על הפקודה הזאת או על כללים כל-שהם שהותקנו לפיה, ולשים יד על כל שלל-דגים או חלק משלל-דגים שיש לו טעם לחשוד בו כי הושג כך: והוא רשאי להחרים מיד דגים כל-שהם, המהווים חלק מן השלל, ושהם קטנים ממידת-הגודל המינימאלית, שנקבעה לדיג דגים בני הסוגים הנוגעים בדבר ולהוציאם מרשותו באותו אופן, העשוי להיות מורשה בדרך כלל, או בדרך מיוחדת בידי מנהל החקלאות והדיג או מטעמו; והוא רשאי למכור דגים אחרים כל-שהם שהושמה עליהם יד ולשים יד על פדיון המכירה;”

4. סעיף 8 של הפקודה העיקרית מופקע בזה ומוחלף בסעיף הבא:—

„כניעות נוספות
דבר החרמה.

הפקעתו והחלפתו
של סעיף 8 של
הפקודה העיקרית.

8.—(1) כל ספינה או מכשירים, שהוכח בהם כי שימשו בעבירת עבירה על הפקודה הזאת או על כללים כל-שהם, שהותקנו לפיה, ושלל-הדגים, כולו או חלק כל-שהוא ממנו, שהוכח בו כי נתקבל בתוצאתה של עבירה כזאת, ושלא החרמו בהתאם לפסקה (ה) של סעיף 6, והפדיון, כולו או חלק כל-שהוא ממנו, שנתקבל מניכירת דגים כל-שהם, שנמכרו בהתאם לפסקה הנ"ל, ואשר הוכח בהם כי הושגו כתוצאתה של כל עבירה כזאת, אפשר יהיה להחריםם —
(א) לפי צו מאת בית-המשפט, שבפניו נתחייב אדם בדין על העבירה; או

(ב) בצו מאת שופט-שלום — שיש לו שיפוט באזור, שמימרו עליו כי בו נעשתה העבירה — אשר ניתן לפי בקשתו של מנהל החקלאות והדיג.

(2) כל ספינה, מכשירים או שלל-דגים, שנתפסו בהתאם לפסקה (ג) של סעיף 6 ולא נמכרו או החרמו לפי אותה פסקה או החרמו לפי סעיף-קטן (1) של הסעיף הזה, וכל פדיון של מכירה, שהושמה עליו יד לפי הפסקה ההיא, יוחרמו באופן אבטומאטי אם לא יתבעום בעליהם במשך שלושה חדשים מתאריך התפיסה; אולם אם הוגשה תביעה כאמור לעיל, יגיש מנהל החקלאות והדיג, בכל הכהירות הנאותה, בקשה על צו לפי פסקה (א) או לפי פסקה (ב) של סעיף-קטן (1); ומקום שסירבו לתת צו החרמה, רשאי בית-המשפט או שופט-השלום, המסרב לתת את הצו, להורות לשחרר את הספינה, המכשירים או פדיון המכירה (אלא-אם שחררו קודם לכן) לאדם כל-שהוא המוכיח את זכותו עליהם, כדי הנחת דעתו של אותו בית-משפט או שופט-שלום.

(3) מתוך כפיפות לקביעותיה של פסקה (ה) מסעיף 6, יימכרו כל ספינה, מכשירים או שלל-דגים שהוחרמו, והפדיון ייוקף לזכות ההכנסות הכלליות של הממשלה. פדיון מכירה כל-שהוא שהוחם ייוקף כנ"ל לזכות הכנסותיה של הממשלה.”

א. ג. קאנינגהאם

נציב עליון.